

baterii, imaginea și mai ales problematica tinerilor eroi ai *Vișornței*.

Desigur condițiile improprii în care și desfășoară în prezent munca echipa din Pitești explică, în bună parte, neîmplinirile acestei montări. Ele nu pot explica însă, un decor atât de urit și șters de semnificații cum este cel semnat de Beatrice Perisianu.

Nu-i vorba aici despre o nouă cronică. Povestea simplă și duioasă, veselă și tristă a dragostei dintre Natașa și Evdokimov e bine cunoscută publicului și cititorilor noștri. Vreme de vreo șapte stagioni, piesa lui Radzinski a făcut ocolul multor scene din țară și și-a jucat cu succes, în săli pline, rolul de mesager delicat al iubirii care-l înalță pe om, al omeniei și generozității. Iar despre premiera de la Pitești cu această piesă, petrecută acum un an și mai bine, se poate afla, chiar din paginile revistei noastre că ea a întrunit toate sufragiile, că romanticismul și puritatea, problematica delicată și complexă a eroilor lui Radzinski s-au acordat foarte bine cu posibilitățile de interpretare ale trupelor piteștene, cu încărcătura ei de tinerețe și lirism.

Menținerea nealterată a spectacolului, îmbogățirea lui pe parcursul reprezentării, iată ceea ce vrem să semnalăm acum. Programată alături de *Vișornța* lui Leonid Leonov, în zilele Festivalului dramaturgiei ruse și sovietice, și în ciuda faptului că s-a desfășurat pe o scenă împrumutată (la Casa de cultură a orașului), vechea montare piteșteană ne-a oferit o plăcută surpriză. Ea și-a păstrat

Vistrian Roman (Evdokimov), Petre Dumitrescu (Vladik), Alex. Morariu (Felix) și Angela Radoslavescu (Natașa) în „104 pagini despre dragoste“ de Eduard Radzinski

până azi o admirabilă prospețime, virtuți de spectacol „în premieră“. Cred că meritul aparține în primul rând regizorului Mihai Radoslavescu. El a fixat inițial, foarte precis, limpede și simplu, fără „efecte de suprafață“ ideea și sensul superior pe care le încorporează întimplările, aparent cotidiene. El a vegheat, apoi, de-a lungul tuturor reprezentărilor, du toți interpreții să respecte însușirile esențiale ale montării: trăirea autentică, la diapazon înalt, a sentimentelor umane, lirismul dens, emoția filtrată cu măsură și delicatețe.

Privind actorii — și pe cei care au susținut cele două partituri principale, Angela Radoslavescu și Vistrian Roman și pe cei care au avut de înfrunghat personaje de mai mică importanță: Petre Dumitrescu, Alex Morariu, Riccardo Colberti, Vasile Pupeza, Cornel Poenaru, Maria Raicu, Petre Dimuliu, Marin Alexandrescu — mi-am zis că totuși lor, actorilor, trebuie să le fim recunoscători pentru că au păstrat și au dezvăluit cu atâta credință și dăruire viața și adevărul piesei și al eroilor ei.

V. D.

Teatrul Dramatic din Brașov

CASA ASTA VECHE ȘI DRAGĂ

de Alexei Arbuzov

Numele lui Alexei Arbuzov este, dintre scriitorii de teatru contemporani din Uniunea Sovietică, poate, cel mai familiar și publicului nostru, precum pare că este și celui din Moscova sau Leningrad. Lucrările lui se bucură de o îmbrățișare unanim încrezătoare și caldă. Aceasta, neîndoios, pentru că în genere ele ating și mișcă straturile mai gingașe și mai fragile ale sensibilității spectatorului, pentru că stîrnesc cu precădere zonele de interes ale intimității lui. Moralist și, firește, zugrav de moravuri, Alexei Arbuzov strunește în scrisul său, cu predilecție, coarda lirică, și o lasă să vibreze vătuț, ferită de accente dure, chiar dacă, prin natura ei, materia dramatică și structurile umane pe care le sondează solicită o tratare satirică. Cuvîntul lui, vădit dornic a nu brusca sau răni susceptibilitățile omului din stal, nu are decât tonul mai sus de dojana tandră și de umorul șăgalnic și generos cu voia bună și zîmbetul, ocolește maliția groasă a caricaturii ori asprimea sau răceala sentimentelor fără întoarcere împovăratore. Alexei Arbuzov mîngîie fondul bun al omului, atunci cînd îl surprinde în pas greșit, înțelege com-

pliatul și subtilul mecanism al psihologiei lui și i-l demontează cu atenție de orfevru, în duhul blindeții, cînd se decide a lămuri și repune în echilibru cazurile de conștiință, deloc mărunte, ce-l întîmpină, problemele deloc neglijabile ale eticii, ale buneii conviețuirii în societate, ce abordează.

Casa asta veche și dragă, recent văzută, în premieră pe țară, la Teatrul Dramatic din Brașov, cu prilejul și în cadrul abia încheiatului Festival al dramaturgiei ruse și sovietice, nu este ceea ce s-ar numi o lucrare de vîrf în creația lui Arbușov. Aș socoti-o, dimpotrivă, mai degrabă o lucrare de rutină, în raport cu scrierile care l-au consacrat. Dar, firavă în osatura și țesătura ei dramatică — poate pentru că se angajează în investigarea unui univers tematic des bătătorit — acela al relațiilor conjugale — cu o instrumentație prea sumară pentru a izbuti pătrunderi în profunzime — ea nu dezmente calitățile caracteristice, reprezentative ale autorului.

Cu uneltele, (și efectele) melodramei și ale vodevilului (o îmbinare, numai aparent forțată), Arbușov privește o căsnicie ajunsă la limita degradării, în care, așadar, combustia sentimentelor ce-i întrețineau coeziunea, s-a stins, trecînd din focul marilor elanuri și visuri ale iubirii și ale idealurilor comune între soți, în apa stătută a nepăsării și în cenușa deprinderilor nevolnice; de aici — din climatul însingurărilor ce nu se pot înșela pe sine, scäldate în nostalgia goale de forță revitalizantă în care căsnicia se destramă — sint urmărite căile noi către care, dezlegați de obligații reciproce, pornesc pentru a-și reface viața foștii soț și soție; noile lor drumuri se deschid într-o tîrzie și inoperantă descoperire a zestreii sufletești ce innobila și pe unul și pe celălalt, neștiută însă și, de aceea, nefructificată sub regimul eșuatei lor conviețuirii, dar de natură a risipi tonifiant aerul de regrete și melancolie sub care se petrece despărțirea...

Lacrima, în această melodramă, nu e grea pînă la plîns, după cum comedia erorilor și a qui-pro-quo-urilor nu depășește hotarul surisului destins în construcția ei vodevilească. Personajele ezită între a fi caractere și a se rezuma la pure compoziții de culoare, acțiunea se satisface cu argumente și efecte de situație, atmosfera generală e senină, chiar zglobie, și doar superficial și catifelat striată de adumbriri. E ceea ce, cu un spor de trepidăție, poate prea insistentă, a fost avut în vedere și de Mihai Berechet (regizorul spectacolului). Apăsînd mai mult pe pedala vodevilească, el a rarefiat, poate, substanța problematică a piesei, dar a și ocolit riscul lacrimogenului siropos la care piesa se pretează. Disponibilitățile comice ale echipei brașovene au putut astfel să se desfășoare în voie (în voie bună), marcînd viața scenei de evoluția, prin firea rolului, operetistică a Virginiei Marcu, de ingenuitatea Luminiței Blănaru, de aura hazliu bătrînească a Angelei Costache, de vivacitatea în imbrogljo a lui E. Mi-

hailă-Brașoveanu și a lui Paul Lavric, ca și de vivacitatea, în ansamblu, tinerește susținută de Ștefan Dedu Farca, Melania Niculescu, Mihaela Nestorescu și ceilalți. Fără prea mari investiții creatoare, în cadrul scenografic mult și elegant aerat al Floricăi Mălureanu, ei au umplut și ritmat două ore de destindere, nu sărace însă în chemări la meditație.

Fl. T.

Teatrul „Țändărică”

POVESTEA TIMPULUI PIERDUT

de Evghenii Șvarț

Evghenii Șvarț e, de fapt, un autor de „basme adnotate” pentru adulți; simbolurile sale sînt construite concentric și-și dezvăluie sensurile gradat, după o savantă tehnică a desfolierii, păstrîndu-se în același timp naive și subtile. Cînd serie pentru copii, preocuparea sa e de a fi simplu, limpede și convingător; dar și atunci e sesizabil un mod aparte de a interpreta un subiect dat. Ca, de pildă, și în *Povestea timpului pierdut*, unde școlarul